

BEN H. WINTERS

ČAS
SEKRÁTÍ

POSLEDNÍ POLICAJT, KNIHA DRUHÁ

TRIFID

Přeložila Miroslava Polová.

Ben H. Winters

Čas se krátí

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být
kopírována, rozmnožována ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.*

Countdown City: The Last Policeman book 2

Copyright © 2013 by Ben H. Winters

All rights reserved.

First published in English by Quirk Books, Philadelphia,
Pennsylvania.

Translation © Miroslava Polová, 2015

Cover © Milan Malík, 2015

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-7387-809-2

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

BEN H. WINTERS

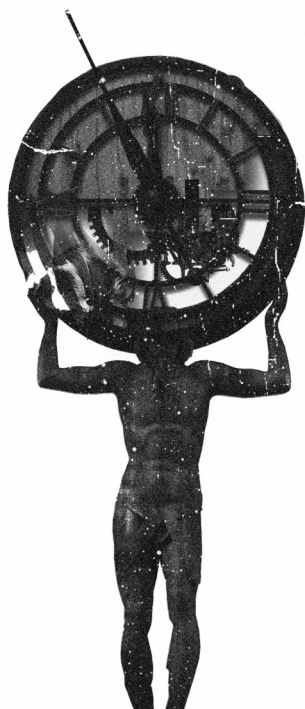
ČAS

SE KRÁTĪ

BEN H. WINTERS

**ČAS
SE KRÁTÍ**

POSLEDNÍ POLICAJT, KNIHA DRUHÁ

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON

Adele a Shermanovi Wintersovým
(43 let)
a
Almě a Irwinovi Hymanovým
(44 let)

„Nahui Olin nebylo první slunce. Podle Aztéků i jejich sousedů existovala před ním ještě čtyři jiná. Každé vládlo světu, který byl posléze zničen kosmickou katastrofou. Ne vždy tyto katastrofy skončily masovým vyhynutím; někdy skončily přeměnou, a to lidí ve zvířata.“

Meteors and Comets in Ancient Mexico
(Ulrich Köhler, in the Geological
Society of America, Special Paper 356:
Catastrophic Events and Mass Extinctions)

„Navždy už neznamená navždy;
říkal jsem ‚navždy‘, ale nevypadá to,
že tady ještě budu.“

Elvis Costello, „Riot Act“

ČÁST PRVNÍ

MUŽ, KTERÝ MYSLÍ NA ŽENU

Středa 18. července

Rektascenze 20 h 08 m 05,1 s

Deklinace $-59^{\circ}27'39''$

Elongace $141,5^{\circ}$

Delta 0,873 amplitudy

1.

„Jenže on mi to *slíbil*,“ vysvětluje naléhavě Marta Milano. Světlé oči se lesknou, tváře jí úzkostí znachověly. Je rozlícená, zdrcená, zoufalá. „Oba jsme to slíbili. Slíbili jsme si to navzájem snad miliónkrát.“

„Jistě,“ uklidňuju ji. „Ovšem.“

Vytrhnu z krabičky na kuchyňském stole kapesník, Marta si ho vezme, chabě se usměje a vysmrká se. „Promiň,“ omluví se a znovu zatroubí, pak se maličko vzhopí, posadí se rovně a nadechne se. „Ale ty, Henry, ty jsi policista.“

„Byl jsem.“

„Pravda. Byl jsi. Ale, víš, ty přece můžeš...“

Nedopoví, ale to ani nemusí. Já té otázce rozumím, vznáší se ve vzduchu mezi námi a pomalu se otáčí: *Můžeš něco udělat?* A já jí samozřejmě k smrti toužím pomoci, ale opravdu nevím, jestli vůbec *existuje* něco, co bych mohl udělat, takže je vážně těžké, ba vlastně nemožné jí na to nějak rozumně odpovědět. Poslední hodinu tady jen tak sedím, poslouchám a dělám si poznámky do svého tenkého modrého školního sešitu. Martin pohřešovaný manžel se jmenuje Brett Cavatone, věk třicet tři, naposledy viděn v restauraci zvané Rocky's Rock'n'Bowl na Old Loudon Road, až u Steeplegate Mall. Je to otcův podnik, vysvětluje Marta, rodinná pizzerie s bowlingovou dráhou, která je navzdory všemu pořád otevřená, i když má drasticky omezený jídelníček. Brett tam pracoval dva roky, byl otcovou pravou rukou. Včera ráno kolem 8:45 odešel na nějaké pochůzky a už se nevrátil.

V ustaraném tichu Martiny čistounké a prosluněné kuchyně si své skrovné poznámky procházím ještě jednou. Úředně se jmenuje Marta Cavatonová, ale pro mě to vždycky bude Marta Milano, patnáctiletá holka, která mou sestru Nico a mě pět dní v týdnu hlídávala po škole,

dokud nepřišla domů máma, nedala jí obálku s deseti babkami a nepřeptala se jí, co je u nich doma nového. Je to síla, vidět ji dospělou a navíc citově zdrcenou z toho, že ji opustil manžel. O co podivnější musí naopak být pro ni obracet se ze všech lidí na světě zrovna na mě, na kluka, kterého hlídávala, když mu bylo dvanáct. Znovu se vysmrká a já jí věnuju drobný jemný úsměv. Marta Milano s nadiťm nachovým batůžkem JanSport a v tričku Pearl Jam. Třešňově růžová žvýkačka a skořicový lesk na rty.

Teď není vůbec nalíčená, bujná kštice se jí ježí jako vrabčí hnízdo, oči má zarudlé od pláče a zuřivě si hryže nehet na palci.

„Nechutné, že?“ podotkne, když zachytí můj pohled. „Ale od dubna kouřím jako šílená. Brett mi na to nikdy nic neřekl, ale stejně vím, že mu to vadí, a tak mám takový hloupý pocit, že když teď přestanu, vrátí ho to domů. Promiň, Henry...“ Zničehonic rychle vstane. „Nedáš si čaj nebo něco?“

„Ne, díky.“

„Vodu?“

„Ne. To je v pohodě, Marto. Sedni si.“

Sesune se zpátky do křesla a zírá do stropu. Samozřejmě bych chtěl kafe, ale díky řetězovému rozpadu infrastruktury, kdy nevyzpytatelně mizí dosažitelnost mnoha různých věcí podléhajících zkáze, není bůhvíproč k sehnání ani kafe. Zavřu sešit a podívám se Martě do očí.

„Je to těžké,“ začnu pomalu, „opravdu těžké. Z řady různých důvodů je za současných okolností pátrání po pohřešované osobě mimořádně obtížné.“

„Ano. Ne.“ Zamrká, zavře oči, zase je otevře. „Totiž... Jistě, já vím.“

Z tuctů důvodů, opravdu. Stovek. Není jak zveřejnit popis či zadat údaje do celostátní evidence pohřešovaných a hledaných osob nebo do seznamu unesených a pohřešovaných osob, který vede FBI. Svědci, kteří by mohli znát místo po-

bytu pohřešované osoby, nemají valný zájem tuto informaci sdělit, pokud ovšem nejsou rovnou pohřešovaní taky. Není jak vstoupit do federálních ani místních databází. Navíc to vypadá, že od minulého pátku je jižní oblast New Hampshire totálně bez elektřiny. K tomu samozřejmě nutno připočít, že už ani nejsem policista. Ale i kdybych byl, tak Concordská policie se již takovým případům nevěnuje. Tohle všechno dělá z hledání jedné konkrétní osoby záležitost značně pofidérní, a to se právě snažím Martě vysvětlit. Zejména – a tady se odmlčím a vložím do svého hlasu tolik starostlivosti a soucitu, kolik jen dokážu – zejména v době, kdy mnoho pohřešovaných odešlo o své vlastní vůli.

„Ano,“ souhlasí roztržitě. „Jistěže.“

To všechno Marta ví. Ostatně to vědí všichni. Svět je v pohybu. Lidé se ještě i teď houfně vydávají za dobrodružství, o němž celý život snili, vydávají se šnorchlovat nebo skákat s padákem nebo si užívat erotiku s neznámými lidmi ve veřejných parcích. A teď přednedávnm se s blížícím koncem objevily úplně nové formy náhlých odchodů, nové druhy šílenství. Po New England se v kutnách potulují členové náboženských sekt a přetahují se o konvertity. Mormoni. Jehovisté. Milosrdní, kteří v autobusech s motory předělanými na dřevný plyn nebo uhlí táhnou po opuštěných dálnicích a hledají příležitost k samaritánství. A shánčlivci si samozřejmě mezitím ve sklepě hromadí, co se dá: zásobují se na *potom*. Jako by nějaká příprava, byť sebedůkladnější, mohla něco změnit.

Vstanu, zavřu sešit, změním téma. „Co u vás v ulici?“

„V pohodě,“ odpoví Marta. „Myslím.“

„Funguje tam nějaké místní sdružení?“

„Ano.“ Tupě přikývne, tento směr debaty ji nezajímá, zatím není schopná si připustit, jaké to pro ni bude, když zůstane sama.

„A ještě bych se zeptal, čistě hypoteticky, jestli jste měli doma nějakou střelnou zbraň...“

„Ano,“ přizná. „Ještě tu je. Brett tu nechal svou...“

Mávnou nad tím rukou, ať raději mlčí. „Čistě hypoteticky: umíš s ní zacházet?“

„Ano,“ odpoví. „Umím střílet. Ano.“

Přikývnu. Fajn. To je všechno, co jsem potřeboval slyšet. Soukromé držení nebo prodej střelných zbraní je sice zakázaný, ale krátké období prohledávání města dům od domu proběhlo už před pár měsíci. A já rozhodně nemíním naskočit na kolo a šlapat až na School Street jen proto, abych nahlásil, že Marta Cavatonová má doma pod postelí služební zbraň svého manžela, kterou měla odevzdat. Ale na druhou stranu ani nemusím slyšet jakékoli podrobnosti.

„Promiň,“ zamumlá Marta, vstane, rázně otevře dveře do komory a natáhne se k vratkému sloupci kartónů cigaret. Ale pak se zarazí, dveře zase zabouchne, odvrátí se a přitiskne si dlaně na oči. Je to až komické, taková sbírka teenagerovských gest: impulzivní sáhnutí po požitku, pak náhlé hnutí mysli a nakonec otrávené sebezapření. Vzpomínám si, jak mi bylo nějakých sedm osm, byl večer, Marta zrovna odešla domů a já jsem stál u nás doma na chodbě a číchal jsem poslední závany vůně ze skořicové žvýkačky.

„Dobrá, Marto. Takže co já teď můžu udělat? Můžu zaskočit do restaurace,“ uvažuji nahlas a přitom dutě slyším vlastní slova, „a přeptat se tam.“ A jakmile jsou ta slova venku, Marta se mi vrhne kolem krku a směje se mi na hrudi, jako by už to bylo hotové, jako bych jí manžela už přivedl domů, jako by už stál na verandě a sahal po klice.

„Ach, díky,“ vyhrkne. „*Díky*, Henry.“

„Počkej, poslouvej, počkej, Marto.“

Jemně si sundám její paže z krku, o krok ucouvnu, pevně si ji přidržím před sebou, povolám na pomoc přísného ducha svého paličatého dědečka a ukázním Martu jeho strohým pohledem. „Udělám, co budu moci, abych ti manžela našel, fajn?“

„Fajn,“ vydechne. „Slibuješ?“

„Ano,“ přikývnu. „Nemohu slíbit, že ho najdu, a už vůbec ti nemohu slíbit, že ti ho přivedu domů. Ale udělám, co budu moci.“

„Jistě,“ vyhrkne, „rozumím.“ Rozzáří se a znovu mě obejmě; moje varování po ní sklouzlo beze stopy. Nemůžu si pomoci, ale přijde mi tak k smíchu, že mě Marta Milano objímá, že se neubráním a musím se smát.

„Samozřejmě ti to zaplatím,“ dodává.

„Ne, to ne.“

„No já vím, ne přímo penězi, ale třeba přijdeme na něco...“

„Ne, Marto. Já si od tebe nic nevezmu. Ale teď se tu trochu porozhlédneme, ano?“

„Ano,“ souhlasí a utře si poslední slzy.

Marta mi najde poměrně nedávnou fotku svého manžela, hezkou celkovou momentku z výletu na ryby před pár lety. Pozorně si Brett Cavatone prohlédnu – malý chlapík, ale silný, se širokými rameny. Stojí v klasické póze na břehu řeky a drží ve vzduchu mokrého okouna s širokou hubou; muž i ryba hledí do objektivu se stejně skeptickým, zakaboněným výrazem. Brett má černé vousy, husté a dlouhé, ale vlasy ostříhané na ježka. Služební sestřih, jen maličko přerostlý.

„Tvůj manžel byl u armády, Marto?“

„Ne,“ odpoví, „byl to policajt. Jako ty. Ale ne u concordské. U státní.“

„U jízdni?“

„Ano.“ Marta si ode mě fotku vezme a pyšně se na ni zadívá.

„Proč odtamtud odešel?“

„Ach, vždyť to znáš. Už ho to unavovalo. Chtěl změnu. A můj táta zrovna otevíral tu restauraci. Takže já vlastně pořádně nevím.“

Trousí ty útržky – *unavovalo, chtěl změnu* – jako by si to nežádalo žádné další vysvětlování, jako by pouhá představa dobrovolného odchodu od bezpečnostních složek dávala smysl sama o sobě. Vezmu si od ní fotografii zpátky, zasunu si ji do kapsy a přitom přemýšlím o své vlastní krátké kariéře: patnáct měsíců pochůzkář a čtyři měsíce detektiv na kriminalitě dospělých, který společně s kolegy dvacátého osmého března tohoto roku nuceně odešel do výslužby.

Společně procházíme dům. Nakukuju do skříní, otevírám Brettovy zásuvky, nenacházím nic zajímavého, nic, co by stálo za pozornost: baterka, pár paperbacků, pár uncí zlata. V Brettově šatníku a prádelníku zůstalo plno šatstva, což by za normálních okolností naznačovalo spíš něco nekalého než úmyslný odchod, jenže takové věci jako normální okolnosti už dávno neexistují. Včera u oběda nám McGully vyprávěl poslední historku, která se mu donesla: manžel s manželkou se šli projít do White Parku a žena se zničehonic rozběhla, doslova rozběhla, přeskočila živý plot a zmizela v dálece.

„Řekla jen: ‚Mohl bys mi na vteřinku podržet zmrzlinu?‘,“ ryčel rozchechtaný McGully a bušil do stolu. „A ten chudák blb tam najednou trčel sám se dvěma zmrzlinami.“

Ložnice Cavatonových je hezky zařízená, jednoduchým masivním nábytkem. Na Martině nočním stolku leží výrazně růžový sešit s malým mosazným zámečkem, vypadá jako dětský deníček, a když ho zvednu, ovane mě slabounká vůně skořice. Dokonalé. Usměju se. Na protějším, Brettově nočním stolku je miniaturní šachovnice s figurkami rozestavěnými uprostřed partie; manžel, vypráví mi Marta s dalším láskyplným úsměvem, hrál sám se sebou. Nad prádelníkem visí malá vkusná kresba ukřižovaného Krista. V koupelně na stěně vedle zrcadla je úhlednými tiskacími písmeny napsáno: JSTE-LI TO, CO BYSTE MĚLI BÝT, ZAŽEHNETE SVĚT!

„Svatá Kateřina,“ říká Marta, která se objevila v zrcadle vedle mne, a ukazováčkem sleduje slova. „Není to nádherné?“

Sejdeme po schodech zpátky dolů a posadíme se v obýváku proti sobě na čistounkou hnědou pohovku. Na vstupních dveřích se skví řada bezpečnostních zámků a na oknech mříže. Plesknutím si otevřu sešit a zaznamenám si pár dalších detailů: v kolik její manžel odešel včera do práce a v kolik se zaskočil její otec zeptat, jestli Bretta neviděla, čímž jim došlo, že je pryč.

„Tohle ti možná bude připadat jako samozřejmost,“ podotknu, když si zaznamenám její odpovědi. „Ale co podle tebe teď asi dělá?“

Marta už si ohryzala nehet do růžova. „Už jsem na to hrozně moc myslela, věř mi. Myslím, že – zní to hloupě – ale myslím, že něco *dobrého*. On by neutekl za bungee jumpingem ani za heroinem nebo něčím takovým.“ Hlavou mi bleskne Peter Zell, poslední nebohá duše, kolem níž jsem pátral. Marta mezitím pokračuje. „Jestli doopravdy odešel, jestli ne...“

Přikývnu. Jestli není mrtvý. Protože i tato možnost se mezi námi vznáší. Spousta pohřešovaných lidí se pohřešuje, protože jsou mrtví.

„Tak dělá něco, no, *šlechetného*,“ vysvětluje Marta. „Něco, co považuje za šlechetné.“

Uhlazuju si konce knírů. Něco šlechetného. Silný námět k přemýšlení o něčím manželovi, tím spíš o manželovi, který právě bez vysvětlení zmizel. Na špičce jejího nehtu se objeví růžová krůpěj krve.

„A nepřišlo by ti možné...“

„Ne,“ zarazí mě Marta. „Žádné ženy. Nepřipadá v úvahu.“ Rezolutně zavrtí hlavou. „Brett ne.“

Netlačím, přejdu dál. Vypráví mi, že si často vyjížděl ven na černém desetirychlostním kole*; říká, že ne, že neměl

* V orig. tenspeed wheel, v současné době již pomalý, zastaralý typ kola podobný kolu zn. Favorit, která se vyráběla v osmdesátých letech v Československu – pozn. překl.

mimo domova a práci žádné pravidelné aktivity. Ptám se jí, jestli existuje ještě něco, co bych měl o jejím manželovi nebo jejich manželství vědět, odpoví, že ne: byl tady, měli společné plány, a pak odešel.

A nakonec mi zůstane ta zpropadená otázka za všechny prachy. Totiž: i kdybych ho nakrásně vystopoval – čehož téměř jistě nebudu schopen – zůstává tu ještě okolnost, že opustit partnera není protizákonné a nikdy nebylo, a já samozřejmě nemám v tomto směru žádné páky, jak někoho k něčemu přinutit. Není mi dvakrát jasné, jak mám něco takového Martě Milano vysvětlit, ale mám podezření, že to beztak ví, a tak jdu prostě rovnou k věci a zeptám se:

„Co mám podle tebe udělat, pokud ho najdu?“

Neodpoví hned, nejdřív se nakloní přes pohovku ke mně a upřeně, skoro romanticky se mi zahledí hluboko do očí. „Řekni mu, že se musí vrátit domů. Řekni mu, že na tom závisí jeho spása.“

„Jeho... spása?“

„Řekneš mu to, Henry? Jeho spása!“

Něco zamumlám, ani nevím co, a ve zmatku a rozpacích sklopím zrak ke svému sešitu. Víra a vroucnost jsou u Marty Milano nezvyklé, zamlada nic takového v povaze neměla. Není to jen v tom, že svého muže miluje a že jí chybí; ona zjevně věří, že tím, že ji opustil, zhřešil a bude za to na onom světě trpět. A na onen svět se teď samozřejmě dostane mnohem dříve, než by bylo pravděpodobné za normálních okolností.

Řeknu Martě, že jakmile budu něco vědět, tak se vrátím, a sdělím jí, kde mě má v případě potřeby hledat.

Když vstaneme, její výraz se změní.

„Pane na nebi, promiň, Henry, já se tak omlouvám, že jsem tak... Jak se vede tvé sestře?“

„Nevím,“ odvětím.

Už jsem u dveří, už se proboujovávám řadou řetězů a bezpečnostních zámeků.

„Ty to nevíš?“

„Zůstaneme ve styku, Marto. Dám ti vědět, až něco zjistím.“

Současné okolnosti. *Za současných okolností je pátrání po pohřešované osobě mimořádně obtížné.* Tak nějak jsem to Martě řekl. Povzdechnu si nad tak mdlým a nedostatečným eufemismem. Ještě ani teď, čtrnáct měsíců od prvních náhodných, nehodnověrných pozorování a sedm měsíců od chvíle, kdy pravděpodobnost dopadu stoupla na sto procent, nikdo neví, jak tomu říkat. „Ta situace,“ říkají někteří, nebo: „To, co se děje.“ „Ta šílenost.“ Třicátého října, ode dneška za sedmasedmdesát dnů, se asteroid 2011GV₁, s průměrem 6,5 kilometru, zaryje do planety Země a všechny nás zničí. *Současné okolnosti.*

Rychle seběhnu ze schodů Cavatonovic verandy na slunce a odemknu kolo, které jsem si přivázel řetězem k roztočilému betonovému ptačímu koupališti. Jejich trávník je jediný posekaný na celé ulici. Je nádherný den, teplo, ale ne vedro. Jasná modrá obloha s bílými beránky. Skrzna-skrz nekomplikovaný letní čas. Na ulici nejsou žádná auta, není po nich vidu ani slechu.

Narazím si přílbu a pomalu jedu na kole rovnou na Bradley, na východ k Loudon Bridge, směrem na Steeplegate Mall. Na konci Church Street parkuje policejní auto, za volantem vzpřímeně sedí mladý policista v černých balistických slunečních brýlích. Kývnu mu na pozdrav; pomalu, nezúčastněně mi pozdrav oplátí. Na rohu Main a Pearl je další policejní auto, tentokrát řidiče matně poznávám, nicméně jeho pozdrav na oplátku je přinejlepším povrchní; letmý a bez úsměvu. Patří k legiím nezkušených mladých pochůzkářů, kteří rozšířili řady CP v týdnech před její bleskovou reorganizací, kterou byla převedena pod federální ministerstvo spravedlnosti – tou reorganizací, která

rozpustila oddělení kriminality dospělých stejně jako ostatní detektivní útvary. Já už směrnice samozřejmě nedostávám, ale už od pohledu to vypadá, že současnou bezpečnostní strategií je především být vidět: žádné vyšetřování, žádní stálí okrskáři, kteří svůj rajón dobře znají; prostě jen policajt na každém rohu a blesková reakce na jakýkoli náznak rušení veřejného pořádku, aby se neopakovaly nedávné události ze Dne nezávislosti.

Kdybych ještě *byl* u policejního sboru, tak by Martin případ spadal pod Všeobecné směrnice 44-2. Dokážu si je v duchu vybavit, prakticky je vidím před očima: Část I, Postupy; Část VI, Nezvyklé okolnosti. Další postupy vyšetřování.

Na rohu Main a Court se nějaký špinavý vousáč bez trička točí sem tam a přitom máchá rukama ve vzduchu; na uších má sluchátka, ale klidně bych se vsadil, že z nich žádná hudba nevychází. Zvednu ruku z řídítek a vousáč mi taky zamává, ale vzápětí zaváhá, sklopí pohled k zemi a přizpůsobí se neexistujícímu zvuku. Hned za mostem si udělám malou zastávku a proklíčuju k základní škole na Quincy Street. Kolo si zamknu na řetěz k plotu, sundám si přilbu a pohledem propátrávám školní hřiště za plotem. I když léto vrcholí, jako vždycky tam pobíhá banda dětí, které celé dny hrají handball a nebe-pekle-ráj, honí se po zapleveleném fotbalovém hřišti, čůrat chodí k cihlové zdi opuštěné školy. Mnohé tu tráví i noci, kempují tu pod širákem na plážových osuškách a pokrývkách *Hvězdné války: Klonové války*.

Micah Rose se choulí na lavičce na kraji hřiště, nohy si přitáhl k hrudi a objímá si je. Je mu osm. Před ním pochoduje sem a tam jeho šestiletá sestřička Alyssa. Vytáhnu z kapsy od saka brýle a podám jí je. Nadšeně spráskne ručičky.

„Tys mi je spravil!“

„Ne přímo já,“ vysvětluju a po očku sleduju Micaha, který tvrdšíjně upírá pohled na zem a nehne brvou. „Ale znám jednoho chlápka, co to umí.“ Ukážu hlavou na lavičku. „Copak se tomu našemu chlapovi stalo?“

Micah vzhledne a varovně se na svou sestru zamračí. Alyssa odvrátí pohled. Má na sobě džínovou vestu, kterou jsem jí dal před pár týdnů, je jí o dvě čísla větší a na zádech má našité logo Social Distortion. Před lety ji nosovala moje sestra Nico.

„No tak, děcka,“ dotírám a Alyssa ještě jednou zavádí pohledem o Micaha a pak spustí: „Byli tu nějakí velcí kluci ze St. Albanu. Řádili jako pomnutí, doráželi na nás, byli protivní a brali nám věci.“

„*Sklapni*,“ vyjede na ni Micah. Alyssa přeskakuje pohledem ze mě na něj a divže se nerozpláče, ale pak se vzbodí. „Vzali Micahovi meč.“

„Meč?“ užasnu.

S jejich tátou, neschopným povalečem jménem Johnson Rose, jsem chodil na střední školu. Jak jsem se náhodou dozvěděl, odešel za svými sny velmi brzy. Matka, pokud se mi to nedoneslo špatně, se následně předávkovala vodkou a prášky proti bolesti. Spousta děcek, které tráví dny tady venku, zažila podobné příběhy. Je tu jeden, Andy Blackstone – toho vidím zrovna teď, hází si velkým gumovým míčem o školní zeď – kterého z nějakého důvodu vychovával strýc. Když pravděpodobnost stoupla na sto procent, tak mu strýc prostě řekl, ať táhne pryč.

Ještě si Alyssu a Micaha maličko a opatrně proklepnu a k mé úlevě se ukáže, že ten ztracený meč byla hračka – umělohmotný samurajský meč, který kdysi dávno patřil k nindžovskému kostýmu, ale Micah ho posledních pár týdnů nosil jen tak u pasu.

„Ale no tak,“ řeknu konejšivě a stisknu Alysse rameno. Pak se obrátím a podívám se Micahovi do očí. „Však se zas až tak moc nestalo.“

„Ale je to k vzteku,“ postěžuje si Micah. „Je to k vzteku.“

„To já znám.“

Přelístuju v sešitě za podrobnosti o Brettovi Cavatonovi až dozadu, kam si zaznamenávám drobné povinnosti.

Škrtnu *brýle pro A*, zapíšu si samurajský meč a přidám pár otazníků. Zrovna když se neohrabaně zvedám z podřepu, Andy Blackstone po mně hodí medicinbalem. Jen tak tak se stihnu otočit, vyskočit, napřáhnout ruce a s uspokojivým, i když palčivým plesknutím dlaněmi míč odrazit.

„Hele, Palaci,“ zahuláká Blackstone. „Co takhle dát si kickball?“

„Až někdy jindy,“ křiknu na něj, spiklenecky mrknu na Alyssu a zase si nasadím a zapnu přilbu. „Já se teď musím věnovat svému případu.“

2.

Z Rocky's Rock'n'Bowl se vyklube velkolepá cihlová budova s neprůhlednými černými okny a nevěrohodně banálním vývěsním štítem nade dveřmi – pár not a k tomu rozemátá komiksová rodinka mlsající pizzu. Rocky sídlí hned za opuštěným a vybrakovaným nákupním centrem Steeplegate Mall, a abyste se k němu dostali, musíte projít přes rozlehlé obchodákové parkoviště a překonat malou překážkovou dráhu z převrácených a rozsypaných kontejnerů na odpadky a opuštěných aut, jimž zloději vypáčili kapoty a vyndali motor. Na prázdném automatu na noviny přede dveřmi do restaurace nehybně sedí mladík kolem dvacítky, s řídkým teenagerovským strništěm na bradě a krátkým culíkem. „Jak se vede?“ houkne na mě, když se přiblížím k restauraci.

„Ujde to,“ odpovím a otru si kapesníkem zpoceně čelo. Kluk seskočí z automatu a klátí se ke mně, klidně, ležérně, s rukama vraženýma do kapes u lehkého saka. Kriminální trik – nevíte, jestli pistoli má nebo nemá.

„Hezký oblek, kamaráde,“ zhodnotí mě. „Hledáte něco?“

„Hledám pizzerii,“ odvětim a ukážu za něj.

„Jistě. Promiňte, jakže se jmenujete?“

„Henry,“ sdělím mu. „Palace.“

„Jak jste se o nás dozvěděl?“

Pálí otázky ra-ta-ta-ta, ale odpovědi ho nezajímají, chce zjistit *Je ten chlápek nervózní? Co vlastně chce?* Ale sám je nervózní, pohledem ostražitě střílí ze strany na stranu. Já mluvím pomalu a klidně a ruce držím tak, aby na ně viděl.

„Znám se s dcerou majitele.“

„Ale, vážně?“ podiví se. „A jakpak se jmenuje?“

„Marta.“

„Marta,“ opakuje, jako by to zapomněl a potřeboval si to osvěžit. „Jistě.“

Uspokojilo ho to; významně ustoupí o krok vzad a strčí do dveří. „Hej, Rocky,“ křikne. Z tmavého sálu se vyvalí ven závan hudby a hřejivých vůní. „Nějaký Martin kamarád.“ A když pak procházím kolem něj, prohodí: „Omlouvám se za ten výslech, ale v dnešní době není opatrnosti nazbyt, však víte, jak to myslím, ne?“

Zdvořile přikývnu a v duchu přemítám, co asi schovává v saku, copak má připravené na uvítání nevyhovujícího hosta: nůž, páčidlo, pistoli s krátkou hlavní? *V dnešní době není opatrnosti nazbyt.*

Uvnitř hraje raný rock'n'roll, zvuk je mizerný, ale hraje to pěkně nahlas, někde tady musí být schovaný přenosný přehrávač na baterky, puštěný na plné pecky. Rocky's je jeden velký sál s vysokým stropem a rozlehlý jako letištní hangár, kde hluk ještě násobí ozvěna. Na jednom konci je otevřená kuchyně s mohutnou pizzovou pecí na dřevo, vzadu je dvojka kuchařů v zástěrách a s vykasnými rukávy; popíjejí pivo, kmitají, smějí se. V části vyhrazené jídelně jsou klasické laciné červenobílé kostkované ubrusy a miniaturní soudečky s drceným červeným pepřem, nahoře na římsách jsou vystavené gramofonové desky a z lepenky vyřezané makety kytar. A tomu všemu vévodí vývěsní tabule ve tvaru jukeboxu Wurlitzer, na které podnik nabízí své speciality, všechny pojmenované

po dívkách z klasických rockových písní: Layla, Hazel, Sally Simpson, Julia.

Z kuchyně se vyvalí obr v pocákané bílé zástěře a přátelsky ke mně napřáhne medvědí tlapu.

„Jak se vede?“ optá se stejně jako ten kluk venku a s tou samou nacvičenou bodrostí. Pupek jako Mikuláš, na předloktích vybledlé vytetované kotvy, cákance od omáčky na zástěře vypadají jako komiksová krev. „Chcete si zastřílet nebo se najíst?“

„Zastřílet?“

Ukáže za mne na šest bowlingových drah předělaných na střelnici. Na jednom konci jsou stojany s pistolemi, na druhém místo terčů papírové makety lidí. Zrovna když se tam podívám, mladá žena s protihlukovými sluchátky přimhouří oči, vypálí z airsoftové pistole kuličku a na rameni makety se rozstříkne žlutá náplň. Nadšeně zajásá a její manžel nebo možná přítel zatleská a prohlásí: „Nádhera.“ Z hloučku seniorů na vedlejší dráze se odlepí shrbený bělovlasý muž a pomalu se belhá ke stojanu s pistolemi; je na radě.

Obrátím se zpátky k obrovi. „Vy jste pan Milano?“

„Rocky,“ opraví mě a jeho bodrý, spokojený úsměv ztuhne a ztvrdne. „Mohu pro vás něco udělat?“

„Doufám, že ano.“

Založí si silné paže na hrudi, přimhouří oči a čeká. Z přehrávače se line *Ooby Dooby*, špičkový Roy Orbison. Miluju tu píseň.

„Jmenuji se Henry Palace,“ představím se. „Ve skutečnosti se již známe.“

„Aha, opravdu?“ usměje se potěšeně, ale bez zájmu jako hospodský, člověk, který se zná se spoustou lidí.

„Byl jsem tehdy malý kluk. V pubertě jsem rychle vyrostl.“

„Aha, no jo.“ Přelétne mě pohledem. „Vypadá to, jako byste absolvoval pubertu vícekrát.“

Usměju se. „Marta mě požádala, abych se pokusil najít vašeho zetě.“

„Ale, ale,“ poznamená Rocky a zbystří, hledí na mě mnohem obezřetněji. „Copak, vy jste policajt? Ona se obrátila na *policii*?“

„Ne, pane,“ odvětim. „Nejsem policista. Býval jsem. Už nejsem.“

„No, ať jste, co jste, ušetřím vám čas,“ sdělí mi. „Ten mizera slíbil, že zůstane s mou dcerou až do toho pekelného dne, a pak si to rozmyslel a utekl.“ Zachrčí, přeloží si ruce. „Nějaké dotazy?“

„Pár,“ odpovím. Za mnou se ozývá temné, tupé, dunivé pleskání paintballových kuliček o makety. Tento druh věcí teď frčí po celém městě ve všemožných formách. Lidé se připravují „na potom“ různě. Učí se střílet, učí se karate, sestavují si přístroje na konzervaci vody. Minulý měsíc byla ve veřejné knihovně zdarma přednáška na téma „Jíst méně a žít.“

Rocky Milano mě odvede přes restauraci do malého, stísněného přístěnku u kuchyně. O Martině otci se vždycky šířily drby, hloupé dětinské drby, které si pokoutně šuškali ti, co je Marta chodívala hlídat: měl „styky“, byl „v base“, měl neuvěřitelně dlouhý trestní rejstřík. Vzpomínám si, že jednou jsem žádal matku, jestli by mi na policejní stanici nemohla projít jeho složku; tuto žádost odmítla tak, jak se takové požadavky desetiletého kluka odmítají.

Teď mi tady Rocky s dobrosrdečným omluvným úsměvem shodí ze židle hromadu papírových tácků a sám se uvelebí za otrískaným kovovým stolem. V zásadě potvrzuje všechno, co říkala Marta. Brett Cavatone se oženil s jeho dcerou zhruba před šesti lety, když byl ještě v aktivní službě u státní jízdní. Brett a Rocky neměli moc společného, ale vycházeli spolu poměrně dobře. Starší muž svého nového zetě respektoval, líbilo se mu, jak se chová k jeho dceři: „Jako k princezně – dočista jako k princezně.“ Když se Rocky

rozhodl otevřít tenhle podnik, opustil Brett bezpečnostní sbory a šel pracovat k němu jako jeho pravá ruka.

„Dobrá,“ přikyvuju a všechno si to zapisuju. „Proč?“

„Proč co?“

„Proč sem šel pracovat?“

„No proč? Vy byste pro mě nechtěl pracovat?“

Ostře vzhlednu, ale Rocky se pořád dobromyslně usmívá.

„Spíš jsem měl na mysli, proč vlastně odešel od bezpečnostních složek?“

„Jo, chápu, co myslíte,“ řekne a teď už je jeho kulatý obličej jeden velký úsměv, ještě vstřícnější a dobromyslnější. „Ale na to se budete muset zeptat jeho.“

Žertuje, samozřejmě, utahuje si ze mě, ale mně to nevadí. Popravdě řečeno se s Martiným otcem cítím dobře. Jeho provizorní restaurace na mě udělala dojem stejně jako jeho zarputilé přesvědčení, že má zůstat otevřená a poskytovat jistou míru normálnosti až do toho ‚pekelného dne‘.

„Jedna věc se Brettovi nedá upřít,“ dodá Rocky. Teď už se pohodlně opřel, ruce si založil za hlavou a spokojeně se uvelebil. „Byl to ohromný chlap. Pracant. Tahoun. Byl tady víc než já. Vyrobil i tu židli, na které sedíte. Proboha, vždyť on i vymyslel jména pro speciality podniku.“ Rocky se uchechtne a mimoděk ukáže na jídelnu, kde teď manželský pár od střelnice sedí u stolu a jí společnou pizzu. „Mimochodem, to, na čem si zrovna tak pochutnávají, není nic zvláštního. Specialita tohoto týdne se jmenuje *Zdar při hledání masa*.“

Vítězoslavně se uchechtne, rozkašle se.

„Původně bylo v plánu, že to tu povedeme společně a až zemřu nebo mi změkne mozek, tak on to převezme. K tomu patrně díky panu Asteroidu Proklatému nedojde, ale když jsem prohlásil, že budu mít otevřeno až do října, Brett řekl: „Jasná věc. Žádné strachy. Jdu do toho s tebou.“

Přikývnu, jistě, všechno si to zapisuju: *pracant – vyrobil tu židli – otevřeno do října*. Načínám další stránku modrého sešitu.

„Slíbil to,“ dodá trpce Milano. „Jenže on toho nasliboval. Jak už jste asi slyšel sám.“

Držím propisku u papíru, ale najednou nějak nevím, na co se zeptat dál, najednou na mě doléhá absurdita mého snažení. Jako by mi mohlo venku, v rozlehlé chaotické divočině, která zachvátila svět, sebevětší množství informací nějak pomoci přimět manžela Marty Milano, aby se upamatoval na své sliby. Kuchaři v kuchyni se něčemu nevázaně chechtají a poplácávají se, jako by se jim něco obzvlášť povedlo. Ve stísněné kanceláři je na stěně přímo za Rockym terč z bowlingové dráhy, maketa lidské postavy. Po celém obličejí, středu terče, má modré cákance.

„Co kamarádi? Měl Brett hodně přátel?“

„To ani ne,“ odpovídá Milano. Popotáhne, podrbe se na tváři. „Vlastně o žádných nevím.“

„Záliby?“

Pokrčí rameny. Chytám se stébel. Ve skutečnosti nejde o to, jestli měl nějaké záliby, ale jestli měl nějaké neřesti či spíše nějakou novou nectnost, s kterou si teď, ve světě, který žije odpočítáváním dnů zbývajících do konce, začal zkusmo zahrávat. Co třeba nějaká přítelkyně? Jenže tohle asi nejsou věci, o kterých by tchán věděl. Z přehrávače se ozývá Buddy Holly, *A Man with a Woman on His Mind*. Další perla. V těchto dnech už hudbu moc neslýchám – žádné autorádio, žádný iPod, žádné stereo. Doma poslouchám na policejním radiopřijímači amatérskou stanici, která osciluje mezi nouzovou federální frekvencí a energickým bulvárníkem, který sám sebe nazývá Dan Dan the Radio Man.

„Nemáte nějakou představu, pane, kam měl váš zeť asi namířeno, když včera ráno odcházel?“

„Jo,“ odpoví. „Na běžné pochůzky. Mléko, sýr, mouka. Toaletní papír. Nakládaná rajčata, kdyby někdo nějaká měl. Většinou přicházel a otevíral se mnou, pak vyrazil na kole ven sehnat, co se dá, a na oběd se vrátil.“

„A kam takové věci chodil shánět?“

Rocky se dá do smíchu. „Co třeba nějaká jiná otázka?“

„Ovšem,“ připustím. „Jistě.“

Obrátím stránku v sešitu. Ale za pokus to stálo. Ať už se Brett včera ráno vydal nakupovat kamkoli, těžko by to byla oficiální firma fungující v rámci přísných předpisů regulujících potravinový trh, uvedených v BSPD-3, jímž se novelizují ustanovení zákona o bezpečnostních a stabilizačních přípravách na dopad a stanovují přídělky surovin: denní množství, limity směnného obchodu, omezení spotřeby vody. Rocky Milano to rozhodně nebude dopodrobna vykládat nějakému zvědavému hostu, a tím spíše ne takovému, který má vazby na bezpečnostní složky. Mimoděk mě napadá, jak asi Brett Cavatone, bývalý policista a muž s obrázkem Ježíše na zdi nad postelí, vnímal tyto drobné přestupky proti současným předpisům.

„Mohu se vás zeptat, pane, jestli nebylo na včerejším seznamu něco neobvyklého? Něco, co by se vymykalo běžným věcem?“

„No, podíváme se,“ říká a na vteřinku zavře oči, jako by v duchu procházel nějaké interní záznamy. „Jo. Vlastně ano. Včera měl zajít do Suncooku.“

„Proč do Suncooku?“

„Je tam podnik zvaný Butlerův obchodák. S nábytkem. O víkendu sem přišla na večeri nějaká holka a říkala, že je tam ještě řůra starých dřevěných stolů. Mysleli jsme si, že bychom to tam vybrali a zkusili je nějak využít.“

„Jasně,“ řeknu a pak se odmlčím. „Jel na kole, říkal jste?“

„Jo,“ oduší Milano po krátké pauze. „Měli jsme k němu přívěs. Jak jsem říkal, ten chlap byl hotový býk.“

Hledí na mě zpříma, klidně, s vyčkávavě povytaženým obočím, a já si nemohu pomoci, tohle je jasný výraz vzdorného uspokojení. Čeká snad ode mne, že tomu budu věřit? Vybavím si toho malého silného chlapa s kudrnatými vou-

sy z Martiny fotografie, představím si ho na desetirychlostním kole za horkého červencového dopoledne, jak vleče až ze Suncooku přívěs plný kulatých dřevěných stolů, sklání se nad řídky, svaly se mu napínají...

Rocky zničehonic rázně vstane a podívá se za mě. Sleduju jeho pohled. Je tam ten kluk zvenku, ten s pubertálním strništěm na bradě a culíkem.

„Copak, Jeremy,“ osloví ho Rocky a posměšně klukovi zasalutuje. „Jakpak to vypadá venku?“

„Není to zlé. Je tu pan Norman.“

„Vážně?“ podiví se Milano a narovná se. „Už?“

„Mám...“

„Ne, už jdu.“ Můj hostitel se protáhne jako medvěd a sundá si zástěru. „Hele, tady náš přítel chce vědět něco o Brettovi,“ sdělí Jeremymu. „Máš mu co říct?“

Jeremy se rozpačitě usměje a maličko zrudne. Je to šlachovitý kluk, drobný, s jemnými rysy a přemýšlivýma očima. „Brett byl někdo.“

„Jo,“ potvrzuje Rocky Milano, který už si to rázuje z přístěnku ven do kuchyně, k další porci obchodního jednání. „To byl.“

Venku před Rocky's Rock'n'Bowl vytrvale houká pronikavý alarm z jednoho opuštěného auta u Steeplegate Mall a pod zadní kolo mého bicyklu si zalezl vyplašený toulavý mourek a mňouká strachy. Nízko nad hlavou mi prosvítí proudová stíhačka, rychlá a hlučná, a zanechá za sebou na zářivě modré obloze jasnou bílou stopu. *Je docela daleko ve vnitrozemí*, napadne mě, zatímco vyprošuju kocoura a odkládám ho na vyhrátý chodník. Většina jednotek vzdušných sil je přece nasazená blíž u pobřeží, kde poskytují podporu člunům Pobřežní strážě, jejichž úkolem je odchylovat katastrofické imigranty. Těch je teď den ode dne víc

a víc. Podle Dan Dan the Radio Man se k nám valí nepolevující vlna uprchlíků z celé východní polokoule a tak sem připlouvají velké nákladní lodě i rozpadávající se vory, výletní čluny i ukradená plavidla námořnictva plná lidí, kteří se zoufale snaží dostat na tu část země, která nebude Maie přímo v cestě, kde je alespoň slabá naděje na přežití, alespoň na malou chvíli. Vládní politikou je odmítání a regulace, což znamená, že čluny Pobřežní stráže obracejí zpět ty lodě, které lze bezpečně obrátit, zbytek zastavují a směřují na vyhrazená místa na pobřeží, kde jsou imigranti hromadně úředně přijati a přesunuti do jednoho ze záchytných zařízení, která se postavila nebo se stavějí po celém mořském pobřeží.

Jisté procento katastrofických imigrantů nevyhnutelně hlídkám unikne a některým se podaří uniknout dokonce i protiimigračním milicím, které je pronásledují po pobřeží i po lesích. Ale tady v Concordu jsem jich viděl jen pár, třeba čínskou rodinu, otrhanou a vychrtlou, která před několika týdny zdvořile žebřala o jídlo před Systémem nouzových přídělů, který sídlí u Waughovy pekárny na South Street. Já jsem čekal uvnitř frontu na tři velké večky a pak jsem odlamoval kousky a podával je rodině, jako by to byli tučnáci nebo kachny.

Cestou zpátky se zastavím na rozlehlém, přerostlém trávníku u newhampshireského parlamentu, kde je zrovna teď plno jáсотu a smíchu: sešla se tu kupa rozradostněných lidí a procházejí se tu po dvou, po třech nebo v malých skupinkách. Rodiny, mladé páry i elegantně oblečení starší lidé, kteří si srazili k sobě rozkládací stolky a posedávají u nich. Piknikové košíky, láhve s vínem. Na bedně stojí mluvčí, holohlavý muž středního věku, dlaně si přiložil k ústům jako megafon.

„Bostonští patrioti,“ hřímá. „US Open. Outback Steakhouse.“ Uznaný smích, tu a tam jástot. Tohle se táhne už pár týdnů, někdo přišel s oslnivým nápadem, který se ujal: lidé jeden po druhém nepřetržitě odříkávají věci, které nám budou na světě chybět; ostatní mezitím trpělivě čekají, až na ně přijde řada. Jsou tu i dva policisté, v černé zá-sahové výstroji anonymní jako roboti, samopaly si pověsili na záda a mlčky dohlížejí na dění.

„Ping-pong. Starbucks,“ pokračuje mluvčí. Lidé výskávají, tleskají a navzájem se pošuchují. Za ním stojí vyhublá mladá maminka s batoletem na ruce a čeká, až na ni přijde řada. „Ty velké plechovky popcornu, co si člověk bere na dovolenou.“

Vím i o výsměšné protidemonstraci, která se občas koná v podzemní putyce na Phenix Street a kterou organizuje bývalý asistent ředitele z Capitol Center for the Arts. Tam lidé s hranou vážností oznamují všechny věci, které jim chybět *nebudou*: Zákaznické služby obchodních zástupců. Vyměřování daní. Internet.

Nasednu zase na kolo, jedu na severozápad, na domluvený oběd, a přitom myslím na Brettta Cavatone, na muže, který si vzal Martu Milano a pak ji opustil. V duchu už se mi rýsuje obrázek: tvrdý chlap, chytrý, silný. A – jak to říká Marta? – šlechetný. *Určitě dělá něco šlechetného*. Ale jednu věc vím jistě – státním policistou se nemůže stát jen tak někdo. A já jsem se ještě nesetkal s nikým, kdo té práce nechal, aby šel pracovat do restaurace.

3.

„Takže ta dáma jde k doktorovi, protože má nějaké divné bolesti, doktor provede všechna vyšetření a řekne: ‚Je mi líto, ale máte rakovinu.‘“ Detektiv McGully gestikuluje jako komik ve varieté, pleš mu zrudla, v chraplavém hlase

předem bublá smích. „A potíž je v tom, že se s tím nedá nic dělat. Nic! Žádné ozařování, žádná chemo. Pilulky nemají a kapačky na generátorech pořádně nefungují. Je to patálie.“ Doktor říká: „Poslouchejte, paní, je mi líto, ale máte šest měsíců života.“ Culverson zvedne oči k nebesům a McGully ho ještě dorazí: „A ta paní se na něj podívá a zvolá: ‚Šest měsíců? Fantastické! To je o tři měsíce víc než všichni ostatní!‘“

Při pointě nám McGully předvede velkolepý momentkový komediální obličej a rozpřáhne ruce: *pohoda, ne?* Zdvořile se usměju. Culverson si oškrabává z okraje sklenice med do čaje.

„Do háje s vámi oběma,“ uleví si McGully a mávne nad námi rukou. „Vždyť je to vtip.“

Detektiv Culverson si nevrle odfrkne a lokne si čaje a já se vrátím ke svému sešitu, který mám otevřený na stole vedle naší hromádky nečtených menu. Ruth-Ann, která tady v Somerset Diner dělá číšnici, ta menu pečlivě týden co týden aktualizuje: rukou vpisuje změny a tlustým černým fixem škrtná položky, které už nejsou k mání. McGully, který se pořád ještě chechtá vlastnímu vtipu, vytáhne dva doutníky a jeden po druhém je odkutálí přes stůl ke Culversonovi, který je oba zapálí a jeden mu podá zpátky. A pak se moji dva kamarádi – plešatý běloch středního věku a pupkatý černoch středního věku – v jídelním boxu pohodlně rozvalí a v dokonalé souhře převalují své doutníky mezi zuby. Jako dva hrášky v lusku. Dva muži nuceně zajištění výslužbou, kteří si užívají volna jako osmdesátníci.

Zatímco já se probírám poznámkami z dnešního rána a myslím na to, jak si Marta hryzala nehty a upírala zrak do kouta.

„Mimochodem, to se opravdu stalo,“ pokračuje McGully. „Ne to, jak ta žena mluví o šesti měsících. Ale Beth má kamarádku, které je čtyřicet, zrovna jí něco diagnostikovali a nemůžou pro ni udělat ani zbla. Je to pravda.“

„Jak se vede Beth?“

„Je v pohodě,“ odpoví McGully. „Plete svetry. Povídám jí, že je léto, a ona říká, že se ochladí. Povídám jí, hele, to jako myslíš, až slunce pohltí popel?“

McGully to vykládá, jako by to měl být další vtip, ale nikdo se nesměje, dokonce ani on ne.

„Hele, chlapi, slyšeli jste o Dotsethovi?“ ptá se Culverson.

„Jo,“ odpoví McGully. „A slyšel jsi o viceguvernérovi?“

„Jo. Blázni.“

Všechny ty historiky už jsem slyšel. Prohlížím si stránky ve svém sešitě. Jak mám, sakra, sehnat umělohmotný samurajský meč?

Ruth-Ann, prastará, šedovlasá a houževnatá, se u nás zastaví pro nádobí, vsune pod doutníky popelníky a všichni vděčně přikývnu. Kromě ovesné kaše a sýra je hlavním občerstvením, které může nabídnout, čaj, protože jeho základní složkou je voda, která doposud z kohoutků teče. Odhady, jako dlouho ještě veřejné dodávky vody vydrží, když teď elektrinu vypnuli nadobro, se liší. Závisí to na tom, kolik jí je ve vodojemech; závisí to na tom, jestli Ministerstvo pro energetiku dá přednost našim městským generátorům před jinými regiony severovýchodu – závisí to na tom, na tom, na tom...

„Hele, Palaci,“ obrátí se na mě zničehonic Culverson se svou obvyklou nenuceností, jako by ho právě něco napadlo. Páteř mi podrážděně ztuhne – předem vím, na co se zeptá. „Máš nějaké zprávy o své sestře?“

„Ne.“

„Nic?“

„Ne.“

Už se vyptával dřív. Ptá se pořád.

„Neslyšel jsi o ní nic?“

„Ani slovo.“

„Ty se ji nepokoušíš najít?“ přisadí si líbezně McGully.

„Ne,“ odseknu. „Nepokouším.“

Podívají se na sebe. *Taková hanba*. Změním téma.

„Dovolte mi, chlapi, abych se vás na něco zeptal. Jak je to podle vás odsud daleko do Suncooku?“

Culverson naklání hlavu. „Já nevím. Šest mil?“

„Ne,“ zamítne to McGully. „Osm. Plus minus.“ Vyfoukne hustý oblak dýmu a já ho rukou rozeženu. Dřív nějaký kouř odsával stropní ventilátor, ale ten teď stojí a nad bohem visí hustý šedý mrak.

„Proč?“ zeptá se Culverson.

„Jeden muž, kterého hledám, údajně jel do Suncooku na kole pro nějaké stoly.“

„Na kole? S přívěsem?“

„Jakého chlapa hledáš?“ optá se McGully.

„Pohřešovanou osobu.“

„Táhnout na kole stoly až ze Suncooku?“ žasne Culverson. „Co je zač, slon?“

„Počkej. Zadrž.“ McGully ke mně nakloní hlavu a namíří na mě dva prsty, mezi nimiž hoří doutník. „Pohřešovanou osobu? Ty pracuješ na nějakém případě, detektive?“

Krátce je s tím seznámím: holka, která mě kdysi hlídávala, její uprchlý manžel, pizzerie u Steeplegate Mall.

„Ten chlap je státní policajt?“ ujišťuje se Culverson.

„Byl. Nechal toho a šel pracovat do pizzerie.“

Culverson protáhne obličej. Vloží se do toho zase McGully. „Co ti ta buхта platí, abys jí našel uprchlého manžela?“

„Říkal jsem, že je to dávná známá.“

„Tím se neplatí.“

Culverson se nepřítomně uchechtne. Zjevně se soustředí na jinou věc, na státního policajta, který se dal na pizzeristu. Ale McGully ještě neskončil. „Tys té buخته řekl, že je to marné, že jo?“

„Řekl jsem jí, že je velmi nepravděpodobné, že ho najdu.“

„*Velmi nepravděpodobné?*“ McGully otráveně praští pěstí do stolu. „No, i tak se to dá říct. Víš, cos jí měl říct, Icha-

bode Crane*? Tys jí měl říct, že ten její chlap je fuč. Že je mrtvý nebo v nějakém bordelu nebo kouří crack v New Orleans nebo Belize nebo v nějaké jiné prdeli. A že jestli ji opustil, tak ji opustil, protože chtěl, a to nejchytřejší, co může udělat, je na něho zapomenout, vzít si židli a jít se koukat na západ slunce.“

„Jistě,“ odvětim. „Jo.“

Stáhnou se z konverzace a sklopím pohled na své ruce, na proškrtaná menu. Skrz špinavé okno pronikají nažloutlé kalné sluneční paprsky a táhnou se po stole jako chvějivé věžeňské mříže. Když zase vzhlednu, McGully zavrtí hlavou. „Poslouchej, tobě se ta kočka líbí? Tak jí nedělej falešné naděje. Nemarni její čas. Nemarni svůj čas.“

Podívám se na Culversona, který se pousměje a špičkami prstů si poklepe na čelo. „Hele, chlapi, už jsem vám někdy říkal, že hned vedle mě bydlí seržant Thunder?“ změni téma.

„Cože?“ podiví se McGully.

„Ten hlasatel počasí?“ ptám se.

„Na čtvrtém kanálu v šest a v deset. Pro mě osobně celebrita.“ Culverson se začne poplácávat po kapsách od saka, něco hledá. Culverson a já pořád ještě nosíme saka, většinou, a já si k němu většinou беру i kravatu. McGully je v rozhalence, na náprsní kapse má vyšité své jméno.

„Nikdy jsme si nijak moc nepovídali,“ vysvětluje Culverson, „jen jsme se zdravili. Ale teď, když už jsme v bloku jen my dva, tak k němu občas zaskočím, jen tak, zaklepu na dveře, jak se mu vede, chápete. Je už dost starý.“

McGully zabafá z doutníku, začíná se nudit.

„Něméně včera mi přišel seržant Thunder něco ukázat. Říkal, že by fakt neměl, ale že nemůže odolat.“

Culverson najde v pravé náprsní kapse u saka, co hledá, a přisune mi to přes stůl. Je to leták, tenký a elegantní,

* Konstábl Ichabod Crane – hlavní hrdina amerického detektivního hororu *Ospalá díra* – pozn. překl.

lesklý, barevný, natříkrát složený, s fotkami usmívajících se seniorů v příjemném salónu obloženém dřevem a osvětleném svíčkami. Jsou tam fotografie statných strážných s hranatou bradou a v přilbě, kteří si to rázuji po čistounkých chodbách. Mladý rozzářený pár u jídla: lněný ubrus, těstoviny a salát. A vkusným skromným písmem je tu vyšázeno *Svět zítřka vás očekává...*

„Svět zítřka?“ užasnu. McGully popadne leták a převrací ho v rukou sem a tam. „Volovina,“ odfrkne si. „Pěkná blbina plná volovin.“

Hodí mi ho přes stůl zpátky a já si přečtu kecy na zadní straně. Svět zítřka nabízí volná místa ve „stabilním a ohleduplně vybaveném penzionu, určeném k trvalému bydlení, v blíže nedefinované lokalitě ve White Mountains v New Hampshire.“ Slovo „trvalému“ je kurzívou. Nabízí tři úrovně ubytování: standardní, nadstandardní a luxusní.

Položím leták zpátky na stůl. „Tu máš,“ podá mi McGully ubrousek. „Kdyby ses z těch keců pozvracel.“

Všimnu si, že v letáku není za ten zázračný „Svět zítřka“ uvedená žádná cena. Zeptám se Culversona a on mi suše odpoví, že podle toho, co říkal seržant Thunder, se to zákazník od zákazníka liší. Jinými slovy zaplatíte vším, co máte.

„Včera večer jsem je viděl. Přišli si k seržantu Thunderovi pro pojízdný zavlažovač zahrady, malou chladničku na víno a mikrovlnku,“ pokračuje Culverson. „Dneska ráno mu rozebrali cihlovou garáž – rozbourali ji těmi velkými zednickými kladivy a cihly si odvozili na vozíku. Ti chlapi nosí výsadkářské kombinézy. Řekl bych, že nosit kombinézy je šikovný styl, když chcete někoho obrát o všechno, co má.“

„To ses jim to nepokusil zarazit?“ vyjede na něj McGully a Culverson ho zpraží pohledem *zbláznil ses?*

„Tos uhád,“ odsekne. „Rozdal jsem si to s nimi. Snad si nemyslíš, že ti chlapi jsou fakt stěhováci?“

Převracím leták v rukou. Nejmodernější lékařské vybavení. Vybraná jídla. Hráčské stolky.

„Kromě toho,“ pokračuje Culverson, „byste měli vidět seržanta. Samý úsměv.“ Opře se a předvede nám výraz *liška v kurníku*. „Šklebil se jako satyr. V životě jsem neviděl, aby starý chlap vypadal tak šťastně.“

McGullyho to zjevně zaujalo. Odklepne si popel do šálku s čajem a zeptá se: „Kam tím míříš?“ ale sám už ví, kam Culverson míří, a já to vím taky. Ale Culverson stejně pokračuje. „Ty taky té holce, té, co tě kdysi hlídala, možná dáváš falešnou naději – ale je to naděje, ne? Malá jiskřička ve tmě?“ McGully podrážděně zaprská a Culverson se obrátí k němu a dodá: „Myslím to vážně, člověče. To, že se Palace ujal jejího případu, možná tu dámu zachrání před šílenstvím.“

„Přesně,“ souhlasím. „To je – přesné.“

Culverson se na mě zostra podívá a pak se obrátí zpátky k McGullymu. „Sakra, možná to zachrání před šílenstvím Palace.“

Skloním se zpátky nad svůj sešit a mudruju dál. „Kdybyste chtěli dělat pizzu, kam byste si šli pro suroviny? Šéf poslal toho chlapa včera ráno pro základní věci a já předpokládám, že měl na mysli nějakou černou tržnici s kontrabandem.“

„To je bez diskuse,“ prohlásí Culverson. „Nikdo neprovozuje pizzerii se sýrem SNP.“ Nevysloví jednotlivá písmena, ale vysloví to dohromady, jako většina lidí, *esenpé*. Systém nouzových přidělů.

„Ale kde? U Pirellia?“

„Hele, mě se na to neptej. Já si se svou malou zahrádkou a Ruth-Anninou pohostinností vystačím docela dobře. Ale můj ctihodný kolega je ženatý a má jiné potřeby.“

Rozhostí se dlouhé ticho. Culverson zamáčkne oharek v popelníku a významně se zadívá na McGullyho, který nakonec rozhodí rukama a povzdechne si. „Do prdele,“ ule-

ví si. „Ve staré budově dobročinného bratrstva Losů. Na South Street, za Corvatem.“

„Viš to jistě?“ Rychle si to čmárám do sešitu, nohou si poklepávám o Ruth-Anninu podlahu. „Zrovna jsem v těch místech byl, nechával jsem u Paulieho spravit brýle. Napohled je ta budova vybrakovaná do mrtě.“

„Suterén ne,“ odvětí. „Říkáš, že ten chlap sháněl sýr, nakládaná rajčata, olivy? Černá tržnice u Losů. Na to vsadím boty. Řekni jim, že jsem tě poslal já.“

„Díky, McGully,“ řeknu nadšeně a odložím propisku.

„Nezapomeň, že s sebou musíš přinést něco na výměnu.“

„Mockrát díky.“

„No jo, no. Trhni si.“

„V hloubi duše,“ praví Culverson s laskavým pohledem upřeným na McGullyho, „jsi dobrák.“

„Ty si taky trhni.“

Kolem opět zakrouží Ruth-Ann v ortopedických střevicích, svižná a čiperná. Usměju se na ni a ona na mě spiklenecky mrkne. Chodím do Somersetu od dvanácti. „Kolik jsme dlužni?“ ptá se Culverson jako vždy a Ruth-Ann jako vždy odpoví: „Miliardy biliónů dolarů,“ a žene se pryč.

Když dorazím domů, vyklopím zbytky po nás všech do velké umělohmotné misky a hvízdnu na psa, načechraného bílého bišonka jménem Houdini, který dříve patřival drogovému dealerovi.

„No tak, počkej,“ napomínám ho, když mrňous přisviští přes místnost k misce se žrádlem. „Sedni. Zůstaň.“

Pes mě ignoruje; nadšeně zaňafá a vzápětí už maličká psí hlavička šťastně šmejdí ve zbytcích. Když jsme se seznámili, byl jsem velmi krátce rozhodnutý vycvičit z Houdiniho pátrače a záchranáře, ale tento projekt jsem už dávno